

MATT WHYMAN

ELS SAVAGE

ESTARAN ENCANTATS DE TENIR-TE A TAULA

Matt Whyman

Els Savage

Traducció d'Alba de Toro Nozal

Fanbooks

Títol original: *The Savages*

© Matt Whyman, 2013

© de la traducció: Alba de Toro Nozal, 2013

© 2013, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.

Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

© de la il·lustració de la coberta: Jason Chan, 2013

Adaptació del disseny de la coberta: Tamara Sánchez

www.fanbooks.cat

Dipòsit legal: B. 20.268-2013

Fotocomposició: EDILÍNIA, SL

Impressió: REINBOOK

ISBN: 978-84-15745-28-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

QUAN SURTEN A LA LLUM les coses dolentes d'algú, és molt fàcil oblidar-ne les coses bones.

Per a la Sasha Savage, només les amigues més íntimes eren capaces de recordar com era de debò. Elles ho sabien tot, des del nom del seu primer amor (el baixista d'un grup de música bastant dolent que ara mateix complia condemna per delictes de sexe amb una menor d'edat) fins al que ella afirmava que era el seu secret més amagat (que encara somiava que el primer cop seria amb ell). La Sasha sabia riure's d'ella mateixa, cuidar els altres, i fins i tot li havia sortit «noia de fiar» a l'últim test per Internet que havien fet juntes, que es deia «Amiga o hipòcrita?».

Abans que es descobrís la història, la Sasha estava a punt de fer-ne setze, i els exàmens eren l'únic obstacle que hi havia en el que havia de ser el millor estiu de la seva vida. Fins que la veritat va sortir a la llum. De la nit al dia, com si els haguessin llançat un malefici des del cel, tots els membres de la família Savage es van convertir en monstres.

La investigació s'ha tancat fa poc. Els rumors exagerats dels mitjans de comunicació s'han calmat, tot i que la pel·lícula, que va fer-se massa aviat, va ser incòmodament sensacionalista i va sortir directament en DVD. Tot i això,

diu molt del caràcter de la Sasha que les seves amigues afirmen que els agradaria continuar on ho van deixar. Si ella reaparegués, cosa que és gairebé improbable, no li tancarien la porta, ni tampoc contactarien amb l'inspector al número que els va proporcionar per si hi havia algun canvi, o, almenys, no ho farien immediatament. És obvi que probablement mantindrien la distància amb ella, fet comprensible tenint en compte la situació. Però el més sorprenent és que no li demanarien cap tipus d'explicació. La Sasha mai no els va dir ni una paraula sobre el tema durant tots els anys que l'havien conegut, així que no hi ha cap raó per pensar que els ho voldria explicar ara. En comptes d'això, intenten buscar a l'escena que han creat els mitjans la noia amb qui van compartir tantes experiències. A més, amb totes les proves exculpatòries a la vista de tothom, des de gravacions de converses telefòniques fins a declaracions de testimonis i fins i tot l'informe espantós dels experts en escorcolls, només fa falta una mica d'imaginació per ficar-se sota la pell dels Savage, i és fàcil apropar-se molt a la veritat del que realment va passar.

Pensem en la mare, l'Angelica, que es va llançar al jardí el matí del dia després que la filla arruïnés el dinar familiar dient que festejava. En moments d'estrès, la dona sempre acudia a les tisores de podar en un intent de mantenir el control.

—Ho sé —va dir, aguantant el telèfon mòbil entre l'espalla i l'orella.

L'Angelica va fer una pausa per agafar una rosa de la tija i tallar-la amb les tisores.

—A en Titus no li fa gens de gràcia la situació, primer baixa un punt en la nota d'anglès, i ara això, un nòvio.

Com sempre, l'Angelica Savage estava tan immaculada com el jardí que l'envoltava. Era una dona elegant, de faccions fines i amb els cabells tallats arran del clatell. Quan somreia, i això era un fet poc comú, es trencava una mica aquell posat de dona gèlida, tot i que podia ser del tot encantadora quan calia. Com a amfitriona en un sopar, per exemple, era l'admiració de tots els amics i veïns. Els plats que preparava eren sempre atrevits, però cuinats a la perfecció i sempre anaven acompanyats d'un vi exquisit i d'una conversa agradable. La cosa canviava si decidies ferlos una visita sorpresa, perquè llavors, per un instant, l'Angelica es mostrava tan freda que et feia sentir com si li haguessis envaït l'espai i el temps.

—Dubto molt que aquesta història duri —va continuar—. Pel que ens ha explicat la Sasha, no sembla que el noi tingui gaire seny. Diria que ja s'haurà acabat abans del proper rodatge.

En el moment que el telèfon havia començat a sonar, l'Angelica ja sabia que seria l'agència. Els havia assignat una melodia, i així podia decidir si volia contestar o no, cosa que depenia tant del seu estat d'ànim com de l'estat de la factura de la targeta de crèdit, ja que s'hi havia apuntat en un esforç per pagar-la. L'agència es dedicava a llogar espais domèstics per gravar-hi anuncis. Allò no li agradava especialment, però obrir de tant en tant les portes de casa seva mantenia els del banc satisfets.

Per raons sempre negatives, ara tothom recordava l'anunci de la pintura per a mobles, que s'emetia quan la família era el centre de totes les notícies, tot i que ja no el feien mai. Malgrat les circumstàncies, ningú no podia negar que la família Savage tenia bon gust. Vivien al turó,

amb vistes al parc i a la ciutat, en una elegant casa georgiana amb rengleres de finestrals i un camí de pedretes a l'entrada. La casa ara està tancada i barrada, condemnada a la demolició, perquè no apareix cap comprador i no és, ni de bon tros, el que un dia havia arribat a ser. Si hi haguessis anat abans que els expropiataris sortissin als titulars, potser encuriosit per saber quin tipus de família hi devia viure, hauries pensat que la casa l'havia decorat un professional. Tot combinava a la perfecció, des dels llums escollits amb cura fins al paper antic de la paret. La sala d'estar, gran i espaiosa, era impressionant, i la cuina menjador igual d'esplèndida suggeria una gran passió pel bon menjar. Des de la taula de davant dels finestrals d'estil francès es podia veure tot el jardí, sempre perfumat amb l'olor de les herbes aromàtiques, i admirar-ne la vivesa dels colors. En particular, els rosers eren un regal per als ulls, ja que sempre tenien flors, fins i tot fora de temporada, fet que l'Angelica Savage atribuïa amb modèstia a l'adob natural que ella mateixa preparava per nodrir la terra.

—D'acord —va dir a la Marsha de l'agència, que havia trucat per confirmar que la casa estigués disponible aquell divendres—. Només assegura't que aquest cop el client signi les clàusules de danys materials abans de començar a rodar.

Tot i parlar-li en aquell to, a l'Angelica li queia bé la Marsha. Admirava els agents per la manera com s'aferraven als compromisos des del començament fins al final. L'Angelica preferia no estar present durant els rodatges, així que ella i la família pujaven al pis de dalt i s'hi quedaven durant tot el procés, per no destorbar. Podia semblar arriscat, però l'Angelica sabia que estaven en bones mans.

Quan el seu marit tornava de la feina, els treballadors ja havien marxat i ho havien deixat tot col·locat al seu lloc, com si no hagués passat res. Fins i tot quan l'anunci requeria redecorar la casa, l'agència no donava la feina per enllestida fins que tot tornava a estar exactament com ho havien trobat. L'Angelica no podia deixar escapar aquella oportunitat només perquè en Titus detestés tot aquell aldarull. Ell podria haver pagat el deute d'un sol cop, si no s'hagués casat amb una dona tan rematadament independent. Tan sols un any més, i la porta no es tornaria a obrir, li havia dit l'últim cop que havien discutit sobre el tema. Al final va resultar que l'Angelica va complir la seva paraula, tot i que d'una manera inesperada per a tothom.

L'Angelica va enfilat cap a dins amb un ram de roses per decorar la taula. A en Titus no li faria il·lusió allò de l'anunci, però ho havia de saber, perquè de vegades s'havien d'arreglar algunes coses a la casa abans que hi entressin desconeguts. Un cop posades les roses en un gerro, l'Angelica va trucar al seu marit. Quan finalment va saltar la bústia de veu, la dona va imaginar-se que estaria ocupat amb alguna reunió.

En Titus Savage va remugar per dins quan el telèfon va començar a sonar. Havia pensat a posar-lo en silenci, però se n'havia oblidat del tot. Ara ja no hi podia fer res, estirat com estava, panxa amunt amb els braços plegats i la boca oberta.

—Vol agafar-lo? —va preguntar-li la higienista, mentre li ficava un instrument punxant entre els queixals, fet que li va impedir del tot contestar.

Quan la noia li havia tret l'instrument de la boca, amb

un tros de carn ben vermell penjant del ganxo, el telèfon ja havia deixat de sonar.

La higienista no va semblar adonar-se'n, i va posar l'instrument sota la llum per inspeccionar-lo. Tenia la boca i el nas coberts per la mascareta, però l'expressió dels seus ulls denotava que estava contenta amb aquella troballa.

—És un gran entusiasta de la carn vermella, oi que sí?

En Titus va treure un mocador de paper de la capsa que hi havia al carretó del seu costat.

—Menjo bé —va dir, netejant-se la boca—. Millor que la majoria, de fet.

La higienista va fregar l'instrument amb el revers del guant. En Titus es va mirar el trosset de carn, que probablement no feia més de vint-i-quatre hores que era a la seva boca, i va desitjar haver-se passat el fil dental aquell matí. Havia d'anar a una reunió al cap de deu minuts, i ara corria el risc d'haver d'aguantar una lliçó d'higiene bucal.

—Puc preguntar-li com es raspalla les dents, senyor Savage?

—Cregui'm —va dir amb el mocador dins del puny—. Entenc la importància de fer la feina ben feta.

En Titus Savage gaudia d'una reputació formidable a la ciutat. L'empresa d'inversions que havia creat anys enrere es dedicava a ajudar negocis amb problemes a reestructurar-se. Només ara, després de la investigació, la naturalesa verdadera de l'operació havia sortit a la llum. En aquella època, qualsevol que s'hagués atrevit a acusar-lo de pràctiques depredatòries molt probablement hauria acabat ficat en problemes. Era una figura coneguda a la zona de negocis de Londres, amb el cap calb, els ulls blaus i penetrants, i l'eterna bufanda de seda, que es va enrotllar

al voltant del coll en sortir de la clínica dental. Va donar una ullada al rellotge i, satisfet de veure que encara arribava puntual a la reunió, va començar a caminar amb pas decidit cap a l'oficina, mentre es cordava els botons de la jaqueta.

Feia bon dia, però amb tants gratacels el sol rarament aconseguia arribar fins al carrer. Insòlitàment per a un home d'arrels russes, en Titus era fredolíc. De vegades feia broma dient que hauria d'haver visitat la seva terra natal per enfortir-se. Tenia un aspecte clarament eslau, però havia nascut i s'havia criat a Anglaterra. Londres era la seva ciutat, la coneixia com el palmell de la mà: se sabia cada restaurant, cada cafeteria i cada drecera, i és per això que va aparèixer de sobte en un carreró molt a prop de les portes principals de la seva oficina.

En comptes d'entrar-hi per una de les portes laterals, en Titus va buscar la privacitat sota una escala d'incendis, i allà es va repenjar a la paret i va passar-se la llengua per les dents acabades de netejar.

Tres minuts més tard, un home ben vestit va aparèixer corrent des del carrer principal. Semblava nerviós, fora del seu ambient habitual, i veure en Titus Savage emergir de les ombres no va ajudar-lo a tranquil·litzar-se.

—Fas tard —va retreure-li—. I jo tinc feina.

—Ho sento. —L'home va aixecar les mans, les gotetes de suor li lliscaven pel front i duia les ulleres rodones mig entelades.— Això no és gens fàcil per a mi, senyor Savage. Si algú de l'empresa s'adona que estic parlant amb vostè, em fregiran.

—La teva empresa sí que acabarà fregida si no parles amb mi —va respondre en Titus.

Va treure's un sobre de la butxaca interior de la jaqueta. Va oferir-lo a l'home, però el va apartar just quan es disposava a agafar-lo.

—Has portat el llapis de memòria? —va dir-li, com per recordar-li el motiu d'aquella trobada.

L'home va afanyar-se a treure's el llapis de memòria de la butxaca per completar l'intercanvi.

—Està tot aquí —va assegurar-li—. El balanç de l'últim trimestre i les pautes de la reunió d'aquesta setmana amb el banc.

—He sentit que els agrada jugar fort.

—Ens han esclafat —va dir l'home—. Segons aquestes condicions, no podem pagar els interessos ni en somnis.

—Com ja us vaig advertir fa uns mesos —va dir en Titus—. Has deixat que el negoci s'engreixi massa, us heu de posar a règim si voleu que sobrevisqui.

—És per això que et vull ajudar —va tallar-lo l'home, i va mirar al seu voltant un cop més—. Sé que en les teves mans l'empresa, tal com és ara, desapareixerà, i t'agraeixo els diners que m'has pagat pel llapis de memòria. Però el que de debò necessito més que cap altra cosa, Titus, és que em prometis que un cop hakis reduït tot el greix jo mantindré la feina. Tinc una família que viu dels meus ingressos, i sense això, estic acabat.

En Titus Savage va somriure i va donar-li un copet a l'espatlla a l'home.

—Com estan els nens? —va preguntar.

Per un moment l'home va semblar incòmode amb aquella pregunta.

—Estan bé —va dir finalment—. I els teus?

—També —va respondre-li—. La Sasha té alguns as-

sumptes que he de resoldre aviat, però el noi ja comença a brillar.

Per segona vegada aquella setmana, l'Ivan Savage va asseure's al despatx de la directora de l'escola, que seia a l'altra banda de la taula amb una mà sobre l'altra, serrant els llavis. No havia dit res des que l'Ivan havia entrat per la porta, i el noi se la va mirar, conscient que estava esperant una explicació.

—Era una broma —va argumentar—. Aquestes nenes no tenen gens de sentit de l'humor.

La directora era una dona de pell morena i cabells pèl-rojos fins a les espatlles, recollits en una cua. Els caps de setmana, quan se'ls deixava anar formant tirabuixons, li deien Gemma. A l'escola, per als alumnes i els professors, la senyora Turner no era algú a qui agradés que li esgotessin la paciència.

—On és la gràcia —va preguntar-li finalment— de trobar-se xinxetes al menjar de l'escola?

El noi va arronsar les espatlles, com si no ho entengués.

—Només volia que l'hora del menjador fos més divertida.

—Ivan, podries haver ferit greument tres alumnes. No hi ha res de divertit en el dolor i el patiment, i has tingut molta sort que una de les monitores del menjador hagi vist el que feies.

L'Ivan va asseure's a sobre de les mans i va mirar a terra. Amb la corbata torta i un dels punys de la camisa descordats, no semblava un alumne capaç de treure excel·lents en ciències i matemàtiques. I tot i així, els treia. Totes les

assignatures centrades en la lògica eren bufar i fer ampolles per a ell, però la classe de dibuix li costava un esforç terrible. De fet, la senyora Turner tenia l'informe escolar de l'Ivan davant seu, que conclouïa que, tot i ser un estudiant entusiasta, les seves habilitats crítiques, creatives i interpretatives eren sovint inapropiades. La senyora Turner en tenia un exemple allà mateix, extret d'una història que l'Ivan havia escrit sobre un dia en la vida d'un animal. Mentre la majoria dels seus companys havien escollit mascotes juganeres, ell havia decidit escriure cinc-centes paraules sobre les impressions d'un ratolí que una anaconda s'havia empassat viu. El conte estava ben escrit, però havia deixat tan impressionada la professora que ho havia comentat amb el tutor de curs.

—Li diràs al meu pare? —L'Ivan va aixecar la vista. Semblava inquiet només de pensar-hi, fet que no va passar desapercebut a la directora.

—Què creus que passaria si ho sabés el teu pare, Ivan? Què et faria?

—A mi? —va dir l'Ivan, sorprès—. Res. Jo em preocupava més aviat per tu.

La senyora Turner va parpellejar i va girar el cap. Va agafar aire per preguntar-li què havia volgut dir amb allò, però s'ho va pensar millor. Era un noi ben estrany.

—Ivan, he parlat amb la teva tutora, i hem pensat que t'anirà molt bé una sessió amb la senyora Risbie.

—La psicopedagoga? —va queixar-se l'Ivan—. No necessito un psicòleg. Tots els de la classe es riuran de mi i jo m'emprenyaré amb ells.

—I llavors, què passaria? —va preguntar-li la directora Turner.

—Res. —L'Ivan es va arronsar d'espatlles i va clavar la mirada a la taula.— Almenys per ara.

—La sessió amb la senyoreta Risbie seria una xerrada informal —va afanyar-se a dir la senyora Turner—. Una trobada excepcional.

—Per què?

La senyora Turner va tancar l'informe que tenia al davant.

—L'escola és una oportunitat, Ivan. Has d'aprofitar tot el que t'ofereix per poder treure el millor de tu mateix. Si en vols un exemple, fixa't en la teva germana i en tot el que ha aconseguit.

Dos minuts abans que sonés la campana que anunciava el retorn a les classes, la Sasha Savage encara estava embrancada en un atac de petons apassionats amb el seu nòvio. En Jack Greenway tenia molt per oferir. Per celebrar que havia aprovat el carnet de conduir i que començava el batxillerat, el seu pare li havia regalat un híbrid de segona mà. El cotxe funcionava amb una barreja d'electricitat i dièsel, i el poc carboni que emetia s'ajustava perfectament al compromís d'en Jack amb el medi ambient. A més, l'aparcament de darrere l'escola resultava que era el lloc idoni per embolicar-se amb una noia tan guapa com la Sasha.

—Ets tan bonica —va murmurar en Jack sense alè, abans de tornar-la a besar.

—De debò que hauria d'anar marxant. —La Sasha va posar dos dits sobre els llavis del noi.— Em toca química ara.

Va mirar com se li dibuixava un somriure mandrós a la cara i va apartar-ne els dits.

—Això sí que és química —va dir en Jack, tornant a besar-li els llavis.

A ningú no li va sorprendre quan en Jack i la Sasha van començar a sortir; al contrari, tots pensaven que hauria d'haver passat abans. En comptes d'això, en Jack havia estat amb una llista de noies més grans, la majoria de les quals ja anaven a la universitat, mentre que la Sasha, un curs inferior, intimidava tots els nois.

No és que ho fes expressament, sinó que, d'alguna manera, la seva bellesa captivadora de vegades se li posava en contra: alta com un pi, amb els braços i les cames llargs i esvelts, caminava com si fos un fantasma amb forma humana. Es podia endevinar que tenia sang russa per la cara ovalada, el nas delicat, els pòmuls marcats i els ulls blaus gairebé transparents. Semblava com si no fos d'aquest món, però ella no ho reconeixia; no era tímida, sinó prudent.

Per desgràcia, tots els nois que havien intentat acostar-se-li s'havien quedat muts davant seu. Fins que, a principis de curs, en Jack havia mirat al seu voltant per veure què s'hi oferiria aquell any.

Al contrari que la Sasha, en Jack sabia que la bellesa era una de les seves qualitats, i és que estava al capdamunt de la llista de la majoria de les noies. Fins i tot vist d'esquena, les espatlles amples i els malucs estrets indicaven que el que hi havia al davant havia de valdre la pena. Però el seu somriure fàcil i encantador i els cabells expressament despentinats d'en Jack no eren tan fascinants com la seva personalitat. I esperava que la Sasha aviat ho descobriria per ella mateixa. Pensava entrar en la seva òrbita amb tanta passió que ella s'oblidaria de totes les coses im-

portants i el seu món acabaria girant únicament al voltant d'en Jack.

De moment, però, la Sasha feia oficialment tard a classe.

—D'acord, temps mort. No vull problemes.

—Només un minutet, va! —En Jack va sospirar amb un dèbil gemec i es va inclinar per fregar-li el coll amb els llavis.

—Oh, això no és just —va queixar-se suaument. Va tancar els ulls un instant, però els va tornar a obrir de sobte quan va sentir les dents d'en Jack al coll—. Jack, què fas?

—Et tasto —va dir ell, xuclant-li la pell del coll amb els llavis.

—Jack! —Aquest cop la noia es va apartar i es va prémer el coll amb la mà, entre espantada i sorpresa.— Un xuclet? De debò?

—Només és un petit gest. —En Jack va somriure i va passar-se la mà pels cabells.— Em fa il·lusió que tothom sàpiga que ets meva.

—Quants anys tens? Dotze? Ningú fa xuclets avui dia. —La Sasha va mirar-se les puntes dels dits per si hi tenia sang, i llavors va somriure a contracor.— Promet-me que no ho tornaràs a fer —va dir—. Als de casa no els agrada-ria gens.

En Jack va estirar un braç per darrere del seient de la Sasha.

—Tranquil·litza't. Quant fa que sortim? Tres setmanes?

—Quatre.

La Sasha va abaixar el mirallet del cotxe per mirar-s'hi.

Va tirar el cap enrere per veure que en Jack no li hagués fet cap marca, i va mirar-se els llavis. Mentre ho feia, en Jack va inclinar-se per besar-li la galta.

—Així doncs hauríem de celebrar el nostre primer *me-siversari*. Què et sembla si et faig el sopar dissabte a la nit? Els meus pares seran fora i tindrem la casa per a nosaltres. Et puc preparar el meu plat estrella: curri de llegums amb pebrot vermell i carbassó.

En aquells moments la Sasha ja s'estava començant a posar nerviosa de debò per fer tard a classe. El professor de química li preguntaria on havia estat, i tothom ja en sabia la resposta abans que ella tingués temps de pensar-se una excusa.

—Em sembla genial —va dir, allargant la mà cap a la maneta de la porta.

—Et recolliré cap a dos quarts de vuit.

—No t'hi amoïnis. Hi aniré caminant. —Es va col·locar la motxilla a l'espatlla.— Tinc cames.

—No em fa res —va dir en Jack—. Començo a pensar que et fa vergonya que els teus pares em coneguin.

La Sasha es va ajustar les corretges de la motxilla.

—Si t'hagués deixat fer-me aquell xuclet —va advertir-lo sense deixar de somriure amb calidesa—, el meu pare se t'hauria menjat de viu en viu.